

บทที่ 1

พบน้าสหายเก่า

ซังซังเดินหมากไม่เป็น พอเดินตาแรกก็วางหมากไว้ในตำแหน่ง
 ย่ำแย่ที่สุด จนเว่ยกวงหมิงไม่ว่าจะขบคิดอย่างไรก็มีอาจแก้ไขสถานการณ์
 ให้ดีขึ้นขึ้นมาได้ ยิ่งเล่นไปมากด่าก็ยิ่งได้เปรียบอย่างเห็นได้ชัด แต่
 ใบบหน้าเงินผีผีแทนที่จะปรากฏแววกระหึ่มยินดีของผู้ที่กำลังจะ
 กำชัยชนะ กลับดูเคร่งเครียดเอาจริงเอาจัง ชมับและหน้าผากถึงกับ
 ผุดเหงื่อเม็ดโป้ง ไหลหย่อมมาถึงคางเม็ดแล้วเม็ดเล่า

เทียบกันแล้วสีหน้าของเว่ยกวงหมิงดูสงบนิ่งและผ่อนคลายกว่า
 ทางหนึ่งดื่มชาที่ซังซังยกมาให้ อีกทางหนึ่งเดินหมากอย่างสบายอารมณ์
 เพียงทอดถอนใจกล่าวออกตัวว่า

"สิบสี่ปีแล้วที่ไม่ได้สัมผัสตัวหมาก รู้สึกมือไม้เก้ๆ กังๆ อยู่บ้าง"

ได้ยินคำว่า 'สิบสี่ปี' เงินผีผีก็ยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดเหงื่อมือเป็นระวง
 แม้ใบบหน้าไม่แสดงพิรุณ แต่ในใจกลับคร่ำครวญ

เป็นมันจริงๆ ด้วย!

เว่ยกวงหมิงเงยหน้าขึ้นยิ้มให้ ก่อนถามว่า

"เมื่อครูเรียกให้เจ้าเดินหมาก เหตุไฉนเจ้าถึงจะเดินหนี"

เงินผีผีตอบอย่างนอบน้อม

"เพราะท่านเก่งกว่า ข้าเดินหมากสู้ท่านไม่ได้ จึงไม่อยากสู้"

เว่ยกงหมิงเห็นมันหลังเหงื่อชุ่มโชกก็ถามยิ้มๆ ว่า

"เจ้ากลัวอะไรอยู่"

เงินผีผีตอบที่อ้อๆ

"กลัวท่าน"

เว่ยกงหมิงส่ายหน้ากล่าวว่า

"ที่ข้าอุทิศตนรับใช้เฮ่าเทียนมาชั่วชีวิตมิใช่เพราะอยากให้ผู้คน
กลัวข้า"

เงินผีผีเจียบไปครู่หนึ่งก่อนกล่าวเสียงเบา

"ความตั้งใจแต่ดั้งเดิมกับผลลัพธ์มักไปกันคนละทาง"

เว่ยกงหมิงมองมันแว่บหนึ่ง แล้วจู่ๆ ก็ถามว่า

"เจ้าแซ่เงิน?"

เงินผีผีตอบ

"ใช่ ข้ามีนามว่าผีผี"

เว่ยกงหมิงพยักหน้า กล่าวว่า

"เจ้าก็รู้ว่าข้าเพิ่งออกมาได้ไม่นาน แต่ตอนอยู่ที่นั่นก็ได้ยินแล้วว่า
เจ้าหนีออกจากอารามจื่อโส่ว และยังกราบไหว้จอมปราชญ์เป็นอาจารย์"

เงินผีผีเออแต่จ้องกระดานหมากตาเขม็ง ปากตอบว่า

"ใช่"

เว่ยกงหมิงยิ้มละไม

"เช่นนั้นแล้วเจ้าจะกลัวข้าไปไย อันที่จริงต่อให้เจ้าไม่ใช่ศิษย์ของ
จอมปราชญ์ ข้าก็ต้องเห็นแก่น้ำอารามจื่อโส่ว มีหรือจะทำให้เจ้ายุ่งยาก

ลำบากใจ เขาเถาซานก็อยู่ห่างจากอารามไม่ไกลนัก"

เงินผีปีศาจเหินบอบหน้าอีกครั้ง พยายามข่มกลั้นความแตกตื่น
ในใจ ก่อนวางหมากสีดำลงบนกระดานอีกเม็ด

เว่ยกวงหมิงลดสายตามองตัวหมากที่มันเพิ่งวาง สายหน้ากล่าวว่
"ผู้คนล้วนพูดกันว่าเรื่องราวทางโลกก็เหมือนตัวหมาก แต่ตาม
ความเห็นของข้า ที่เหมือนมิใช่ตัวหมาก แต่เป็นแนวทางการเดินหมาก
ต่างหาก ไม่ว่าจะทั้งสองฝ่ายจะดูห่างไกลกันสักเพียงไร ย่อมมีสักวันที่ต้อง
มาบรรจบพบกัน"

เงินผียิ้มขมขึ้นขณะกล่าวว่า

"ข้ากลับอยากให้เป็นตัวหมากมากกว่า เพราะหมากดำกับหมากขาว
ไม่มีทางได้สัมผัสกัน"

เว่ยกวงหมิงชวนสนทนาต่อ

"ว่าไปแล้วช่างบังเอิญจริงๆ เมื่อวานข้าเพิ่งพบกับหลวงจีนรูปหนึ่ง
จากวัดเสวียนคง"

เงินผีถามอย่างประหลาดใจ

"วัดเสวียนคงก็มีคนอยู่ในฉางอันด้วยรี จากนั้นแล้ว"

เว่ยกวงหมิงตอบ

"มันตาบอดแล้ว และคงต้องรออีกหลายวันกว่าจะเรียกสติกลับ
คืนมาได้"

น้ำเสียงที่กล่าวสงบนิ่งเป็นปกติ แต่เงินผีถึงกับสุดลมหายใจลึกลับ
ด้วยความหนาวเหน็บ มันยกมือเกาศีรษะ ถลึงตาใส่อีกฝ่าย กล่าวเสียงสั้น
ด้วยความขุ่นเคือง

"ดูเอาเถอะ! ขนาดคนของวัดเสวียนคงแท้ๆ ท่านบอกทำมันตาบอด
มันก็ตาบอด ต่อให้เข้ามาจากอารามแล้วเป็นอย่างไร ดวงข้าถูกต้องจริงๆ ที่

ต้องมาพบเจอท่าน ท่านยังมีหน้าบอกให้ข้าไม่ต้องกลัว จงใจแกล้งข้า
ใช่หรือไม่"

เว่ยกงหมิงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เจ้ากับมันไม่เหมือนกัน มันเป็นบุตรที่เกิดจากการลักลอบของ
มหา牟尼นำสวด"

เฉินผีผีได้ยินเช่นนั้น แววโกรธเคืองบนใบหน้าค่อยจางหายไป

เว่ยกงหมิงถาม

"เจ้าอารามสบายดีหรือไม่"

เฉินผีผีส่ายหน้า

"ข้ามาอยู่สถานศึกษาหลายปีแล้ว ไม่รู้ว่าท่านผู้เฒ่าตอนนี้เป็น
อย่างไรบ้าง น่าจะยังท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่างๆ อยู่"

เว่ยกงหมิงพยักหน้า

"ปกติมันมักจะท่องอยู่ในทะเลทางใต้"

สนทนากันถึงตรงนี้ ซังซังก็อุ้มโถใบใหม่เดินเข้ามา เนื้อร้อนควันยัง
ถูกแขวนไว้บนกิ่งสนตรงลานบ้าน มีพื้นสุ่มไฟอ่อนๆ เอาไว้ ไม่จำเป็น
ต้องยื่นฝ่าตลอดเวลา นางจึงเดินออกมาถามความเห็นเว่ยกงหมิง

"โถใบนี้เป็นอย่างไรบ้าง"

เว่ยกงหมิงเงยหน้ามองก่อนถามอย่างประหลาดใจ

"เอามาใช้ทำอะไร"

"ทำน้ำตุนไก่อ"

ซังซังตอบ

เว่ยกงหมิงถาม

"ในบ้านมีอยู่แล้วใบหนึ่งมิใช่หรือ"

ซังซังอธิบาย

"ไกล่เก่าเล็กเกินไป พอนายน้อยกลับมา ตุ่นใบเดียวไม่พอให้พวกเรา
สามคนกินหรอก"

เว่ยกวงหมิงรู้ว่านายน้อยคนนี้มีค่าความสำคัญต่อซังซังมากเพียงไร
จากคำพูดของนาง เห็นชัดว่ามีความตั้งใจให้มันใช้ชีวิตอยู่ด้วยแม้
นายน้อยจะกลับมาแล้ว มิทราบจะทำไ่มันซึ่งผ่านโลกผ่านเหตุการณ์
และการเปลี่ยนแปลงต่างๆ มาจนหมดสิ้น พอฟังแล้วถึงกับรู้สึกอบอุ่น
ชุ่มชื่นหัวใจ มีอาจเป็นสุขไปได้มากกว่านี้อีก

แต่แล้วมันก็เอะใจ หันไปถามเงินฝี้ฝี้

"เจ้ารู้จักศิษย์ของข้า หรือว่า...รู้จักนายน้อยของนาง"

เงินฝี้ฝี้ได้ยินเช่นนั้นก็ปากอ้าตาค้าง พุดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ
ดำเดินกวนหน่วยแสงสว่างที่มีความสามารถโดดเด่นที่สุดในรอบ
หลายร้อยปีของอาศรมเทพแห่งซีหลิง ถึงกับรับสาวใช้หน้าดำของ
หญิงเซวียเป็นศิษย์!

เว่ยกวงหมิงเห็นสีหน้าแตกตื่นของเงินฝี้ฝี้ก็เข้าใจความคิด
ของมันทันที จึงกล่าวยิ้มๆ

"ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับโชคชะตา ยากที่จะอธิบายได้"

เงินฝี้ฝี้ยกมือขึ้นปาดเหงื่อก่อนเช็ดกับต้นขา ใช้การเคลื่อนไหว
บรรเทาความแตกตื่นสับสนของตัวเอง ตอบว่า

"นายน้อยของนางคือศิษย์น้องของข้า"

คราวนี้ถึงรอบเว่ยกวงหมิงแตกตื่นบ้าง มันหันไปมองซังซังด้วย
สีหน้างุนงง ผู้สืบทอดของมันกลับเป็นสาวใช้ของศิษย์จอมปราชาฎ์
โชคชะตาช่างเล่นตลกอะไรเช่นนี้

เงินฝี้ฝี้จ้องหมากในกระดานตาเขม็ง แล้วตัดสินใจกัดฟันโพล่ง
ออกไปว่า

"ข้ารู้ว่าปีนั้นเป็นท่านผู้เฒ่าที่ปลดท่านลงจากบัลลังก์เทพ จับขังไว้ในศาลามืด ตอนข้ายังเล็กท่านผู้เฒ่าเคยบอกว่าบนเขาเถาซานท่านต่างหากที่ยอดเยี่ยมอย่างแท้จริง ดังนั้นข้าไม่เข้าใจ ในเมื่อท่านบังเอิญได้พบข้า เหตุใดจึงยังรื้ออไม่ลงมือ"

บัดนี้ซึ่งซึ่งค่อยสังเกตเห็นความผิดปกติของคนทั้งสอง นางอ๋มโถไบใหม่ไว้แน่น เบิกตากว้างมองเว่ยกวงหมิงกับเงินผีสลับกันไปมา

เว่ยกวงหมิงเงยไปสองสามอึดใจ ก่อนคืบหมากขาววางลงบนกระดาน ตอบเสียงราบเรียบ

"เจ้าอารามก็คือเจ้าอาราม เจ้าก็คือเจ้า อีกอย่างเจ้าไม่มีปัญญาเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ระหว่างเจ้ากับมันได้ ดังนั้นเรื่องนี้จึงไม่เกี่ยวกับเจ้า"

พูดถึงตรงนี้มันก็ถูกใจ เหยหน้าขึ้นถามเงินผี

"นี่เจ้าเห็นข้าเป็นคนใจคอโหดเหี้ยมชอบการเช่นฆ่าอย่างนั้นรี"

เงินผียิ้มจืดๆ ตอบว่า

"จ้าวบัลลังก์แสงสว่างจิตเต็มสะอาดบริสุทธิ์ นิสัยสงบนิ่ง ถูกยกย่องว่าเป็นบุคคลที่มีจิตวิญญาณเข้าใกล้เข้าเทียบมากที่สุดในปฐพี เพียงแต่ทุกคนรู้ว่าท่านมิใช่ตำแหน่งกวนหน่วยแสงสว่างธรรมดาทั่วไป ยี่สิบปีที่ผ่านมา จำนวนคนที่ถูกเจ้านิกายกับจ้าวบัลลังก์พิพากษาและจ้าวบัลลังก์โองการฟ้าสังหาร รวมกันแล้วไม่แน่ว่าจะมากกว่าที่ท่านลงมือเพียงคนเดียว"

เว่ยกวงหมิงถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ที่เจ้าพูดหมายถึงสองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสิบสี่ปีก่อน"

เงินผีฝึกรวบรวมความกล้าเหยหน้าขึ้นสบตาที่ดูราวกับว่าจะสามารถมองทะลุทุกสรรพสิ่งในโลก ไม่ว่าจะเป็แสงสว่างหรือความมืด

ก่อนกล่าวออกไปตามตรง

"อาจารย์กับศิษย์พี่ใหญ่ไม่อยู่ แต่ในเมื่อข้ารู้ว่าท่านอยู่ที่นี้ จะอย่างไรก็ต้องลองรังตัวท่านไว้ มิเช่นนั้นข้าคงไม่มีหน้ากลับไปพบ ศิษย์พี่รอง"

เว่ยกวงหึงส่ายหน้า

"แต่ไหนแต่ไรจอมปราชญ์ในความทรงจำของข้ามิใช่พ่อค้าเร่ขาย ศีลธรรมที่น่าสะอิดสะเอียนพวกรัคนั้น เจ้าไยต้องผูกมัดตัวเองเช่นนี้"

เงินผีตีตอบชื่อๆ

"หากศิษย์พี่รองรู้ว่าข้านั่งเฉยมองตาปริบๆ ดูท่านจากข้างอันไป คงต้องทุบตีข้าตายแน่"

เว่ยกวงหึงพึมพำกล่าวว่า

"เขียนเชิงรองตอนนี้อายุก็ไม่น้อยแล้ว ยังมีนิสัยดูร้ายเจ้าอารมณ์ ถึงเพียงนี้เสียหรือ"

เงินผีตีถาม

"ไม่อย่างนั้นก็ให้ข้าไปส่งข่าวให้ศิษย์พี่รองมาพบกับท่านดีหรือไม่"
เว่ยกวงหึงยิ้มพลางส่ายหน้า คิดในใจ เจ้าเด็กอ้วนน่ารักคนนี้ กลับหน้าด้านไร้ยางอายอยู่หลายส่วน หลังขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง มั่นก็หันไป กล่าวกับซังซัง น้ำเสียงเต็มไปด้วยความอาลัยอาวรณ์

"ข้าต้องไปแล้ว"

ซังซังยืนอ้อมโถงอยู่นาน แต่กลับเข้าใจคำสั่งทนายทนาย เพียงแค่ไม่กี่ประโยค ที่แท้อาจารย์ของนางถึงกับเป็นต้าเลนกวนหน่วย แสงสว่างของอาศรมเทพ และตอนนี้กำลังถูกคนทั้งแผ่นดินตามหาตัว กันให้ควัก

ซังซังพยายามข่มกลิ่นความรู้สึกแตกตื่น กระชับโถใบใหม่ใน

อ้อมแขนให้แน่นขึ้น มิเช่นนั้นมันคงตกพื้นแตกเป็นเสี่ยงๆ ไปแล้ว

เว่ยกวงหึงถามด้วยน้ำเสียงและสีหน้าจริงจัง

"งาเม็ดไม้ได้อยู่ในเมืองฉางอัน อีกทุกคนของสถานศึกษาก็พบตัว
ข้าแล้ว ดังนั้นข้าไม่ไปก็คงไม่ได้ เจ้า...ยินยอมติดตามข้าไปหรือไม่"

ซังซังก็ม้วนหน้ามองปากโอที่มีลักษณะเหมือนปากบ่อ จมูกยังสูดได้
กลิ่นทรายใหม่เล็กน้อย เสียบไปนานไม่ยอมตอบ

อาจารย์ไม่เพียงดีต่อนาง ยังดูโดดเด่นยิ่งกว่านางยิ่ง ที่ผ่านมามี
เหมือนอาจารย์จะเอาช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตมาฝากไว้บนบ่าของนาง
ย่อมต้องหวังเป็นอย่างยิ่งว่านางจะตามไป นางมีหรือจะไม่เข้าใจ แต่
นางกลับมีเหตุผลที่ต้องปฏิเสธ

สุดท้ายซังซังก็เงยหน้าตอบว่า

"ข้าต้องอยู่บ้านรอนายน้อยกลับมา"

เว่ยกวงหึงคล้ายล่วงรู้ก่อนว่าต้องได้ยินคำตอบเช่นนี้ จึงยิ้ม
เล็กน้อย ในรอยยิ้มแฝงความเศร้าเสียใจอยู่ลึกๆ

ทันใดนั้นเสียงก่นด่าด้วยความเดือดดาลพลันแว่วมาจากหน้ารั้ว
เหล่าปีโจ

"ใครจะรู้ว่านายน้อยโง่เงาของเจ้าจะกลับมาเมื่อไหร่! แต่ข้าอยาก
รู้กันว่าใครกันที่บังอาจจะพาสาวใช้หน้าดำของศิษย์ข้าไป"

หลังเสียงรอกเท้าย่ำดังแซะๆ ชายชราในชุดนักพรตหลวมโพรกที่
เต็มไปด้วยคราบน้ำมันส่งกลิ่นเหม็นตุ้ปรากฏตัวขึ้นที่หน้าประตู มัน
เดินเชิดหน้าเข้ามา ดวงตารูปสามเหลี่ยมสาดประกายเจิดจ้าด้วยโทสะ

ทว่าพอสายตาระทบเข้ากับร่างของเฒ่าชราสวมเสื้อใยฝ้าย
หลังงองุ้ม ความดุร้ายก็บินหายเข้ากลีบเมฆ ใบหน้าสงบนิ่งราวกับ
ธารน้ำบนยอดเขาสูงไปในบัดดล

ก่อนพายุจะมา คลื่นลมมักจะสงบเสมอ

เว่ยกวงหมิง ต่ำเดินกวนหน่วยแสงสว่างผู้หลบหนีจากเขาเถาซาน ได้เสพสุขกับช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตในร้านขายภาพวาดที่ไม่มีอะไร สะดุดตาของฉางอันเป็นระยะเวลาหนึ่ง จบจนถึงวันนี้ในฤดูหมันต์ มันจึงได้พบกับสหายเก่าเหยียนเซ่อต้าชื่อ

หนึ่งนั่นคือจ้าวบัลลังก์แสงสว่างผู้มีความสามารถลึกลับสุดจะหยั่ง ในรอบหลายร้อยปีของอาศรมเทพแห่งซีหลิง อีกหนึ่งคือจอมยันต์เทวะ ที่สามารถเดินบนเส้นทางของมรรคาแห่งยันต์ได้ไกลที่สุดในรอบหลายร้อยปี

หนึ่งในพวกมันคือคนทรยศของนิกายเฮ่าเทียน อีกหนึ่งคือกั๋งเฟิงของเฮ่าเทียนฝ่ายใต้

การพบกันโดยไม่ทันตั้งตัวจนแม้แต่โชคชะตาเองยังตกตะลึงนี้จะนำมาซึ่งผลลัพธ์อย่างไรบ้าง

ภายในร้านเหล้าปีใจจมจ่อมลงสู่ความเงียบ เป็นความเงียบที่สงบนิ่งราวกับความตาย

พวกมันทั้งสองต่างก็จ้องหน้ากันอยู่อย่างนั้น

ซังซังเองก็มองสองเฒ่าชราสลับกันไปมา

มีเพียงเงินฝืดที่ไม่มองหน้าใคร เอาแต่จ้องกระดานหมากตรงหน้า เหนือไหล่โซมกาย

สุดท้ายเหยียนเซ่อเป็นฝ่ายทอดถอนใจ กล่าวขึ้นก่อนว่า

"ข้าหาตัวเจ้าไปทั่วเมืองฉางอันมาหลายวันแล้ว"

เว่ยกวงหมิงเองก็ทอดถอนใจ กล่าววว่า

"ข้าก็หลบเจ้าอยู่ในเมืองฉางอันมานานหลายวันแล้ว"

เหยียนเซ่อสารภาพ

"ข้าไม่ได้อยากจะพบเจ้า"

เว่ยกงหมิงก็สารภาพ

"ข้าก็ใช่ว่าอยากจะพบเจ้า"

เหยียนเซ่อขมกลืนความรู้สึกหลากหลายที่ประดังกันเข้ามา กล่าวกับสหายเก่าด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"แต่ในเมื่อได้พบกันแล้ว นอกจากรำลึกถึงความหลัง ยังมีเรื่องบางอย่างต้องทำให้เสร็จ"

เว่ยกงหมิงลุกขึ้นคารวะ กล่าวด้วยน้ำเสียงเฉื่อยชา

"เชิญ"

เหยียนเซ่อเดินมาหยุดยืนลงตรงหน้าสหายเก่าพลางส่ายหน้าถอนใจ พอหันไปทางเงินฝี่ฝี่ที่นั่งก้มหน้ามองกระดานหมากรุกอย่างเจียมเนื้อเจียมตัวก็ส่ายหน้าถอนใจอีกคำรบ ถามว่า

"หมูนี่เจ้าอารมณ์สบายดีหรือ"

เงินฝี่ฝี่เงยหน้าย้อนถามอย่างนึกงุน

"ท่านก็รู้ว่าหลายปีมานี้ข้าอยู่แต่ในสถานศึกษา จะรู้ได้อย่างไรว่าท่านผู้เฒ่าสบายดีหรือไม่"

เหยียนเซ่อลูบเคราที่มีมืออยู่หรือมแห้วม ถลิ่งตาใส่ กล่าวเสียงหงุดหงิด

"ถามแค่นี้ก็ยังไม่รู้ อีกทั้งเจ้าก็ไม่มีความหลังที่จะรำลึกกับพวกข้า และเจ้าก็หนีออกจากอารามมานานแล้ว เช่นนั้นข้ายังต้องเกรงใจเจ้าอีกหรือไม่"

เงินฝี่ฝี่ยิงจับต้นชนปลายไม่ถูก เกาศีระชะแกรกๆ ตอบไปว่า

"ย่อมไม่ต้อง"

ครานี้เหยียนเซ่อถึงกับตวาดเสียงดัง

"ก็แล้วทำไมยังไม่ลุกให้ข้านั่ง จะนั่งเป็นลูกนกกระทาเปี้ยกฝนอยู่
อีกทำไม!"

เงินผีมีริบตะลีตะลานลุกขึ้นไปยืนห้อยมืออยู่ด้านข้าง แอบบ่นอยู่ในใจ ผู้ใดจะไปรู้ว่าท่านทั้งสองต้องการทำอะไร ที่แท้ดำเนินกวนหนวดย
แสงสว่างกล่าวเชิญท่านให้นั่งลงเพื่อเล่นหมากล้อมนี้เอง

เหยียนเซ่อไม่สนใจมันอีก สะบัดแขนเสื้อแล้วนั่งลงอย่างสง่างาม
ครั้นเห็นสถานการณ์ของหมากล้อมดำเป็นฝ่ายได้เปรียบก็พึงพอใจเป็น
อย่างยิ่ง ปรายตามองเงินผีด้วยสายตาชื่นชมแวบหนึ่ง

เว่ยกวงหึงยิ้มเล็กน้อย แบนมือขวาเป็นเชิงให้เดินหมาก

เหยียนเซ่อวางตัวหมากลงเม็ดหนึ่ง ถามว่า

"ระยะนี้สบายดีหรือ"

เว่ยกวงหึงคืบหมากขาวไว้เม็ดหนึ่ง ตอบเสียงเบา

"ทุกครั้งที่เจ้ากลับไปเขาเถาซานจะต้องไปเยี่ยมข้าที่ศาลามีด ย่อม
รู้ว่าข้าสุขภาพดีหรือไม่ ดังนั้นถ้าระยะนี้หมายถึงตอนอยู่ที่นี้ ก็ต้อง
บอกว่าสบายดีไม่แล้ว"

เหยียนเซ่อจ้องกระดานหมาก เจียบไปครู่หนึ่งก่อนกล่าวว่า

"ต่อให้ชีวิตบนเขาเถาซานไม่ราบรื่นดังใจ แต่ฟ้าดินกว้างใหญ่
ไพศาล ไยต้องถ่อมาถึงฉางอัน"

เว่ยกวงหึงตอบอย่างยิ้มแย้ม

"วันนั้นศิษย์น้องของเจ้าก็ถามข้าแบบนี้"

แม้หนึ่งในพวกมันจะมีได้สวมชุดนักรบ แต่ที่นั่นขนาดกระดาน
หมากล้อมอยู่ในขณะนี้กลับเป็นนักรบชานแท้ ทั้งยังเป็นสองพรตเฒ่า
ที่ยอดเยี่ยมที่สุดของนิกายเห่าเทียนในช่วงหลายร้อยปีมานี้ มีคุณสมบัติ
พอที่จะตั้งนามอันลือเลื่องไว้ในบันทึกประวัติศาสตร์

เงินฝิ่นี่แม้จะเป็นยอดคนด้านรู้ชะตา ชาติกำเนิดก็สูงส่งพอให้
เซ็ดหน้าได้อย่างเต็มภาคภูมิ แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าพวกมันก็เป็นได้แค่คน
รุ่นเยาว์ที่สงบเสงี่ยม คอยยกขาส่งน้ำ ไม่กล้าสอดปากส่งเสียงสักคำ

เหยียนเซ่อจิบชาไปหนึ่งคำ แล้วใช้ปลายลิ้นเลียเศษใบชาที่ติดบน
พื้นหน้าออก คิ้วขมวดมุ่น รู้สึกว่าชาถ้วยนี้รสชาติเลวร้ายยิ่ง มันเงยหน้า
กล่าวว่า

"ข้ายังจำคำของเจ้าอารามได้ เจ้าคือผู้ที่มีความสามารถยอดเยี่ยม
ที่สุดบนเขาเถาซาน กระทั่งว่ายังเหนือล้ำไปกว่าเจ้านิกาย มิทราบว่าจะ
ตอนนี้ยังเป็นเช่นนั้นอยู่หรือไม่"

เว่ยกวงหมิงนึกถึงนักพรตชุดเขียวขึ้นมาแวบหนึ่ง ยิ้มเล็กน้อยก่อน
ตอบว่า

"เมื่ออยู่ต่อหน้าเจ้าอาราม ผู้ใดจะกล้ารับสมอ้างว่าตัวเองยอดเยี่ยม
ที่สุด"

เหยียนเซ่อคืบหมากดำขึ้นมา ซื่อออกไปนอกร้าน กล่าวว่า

"แต่ต่อให้เจ้ายอดเยี่ยมแล้วจะทำไม ที่นี่คือเมืองฉางอัน ที่นี่คือ
ค่ายกลของข้า เจ้าไม่มีทางเอาชนะข้าได้"

เว่ยกวงหมิงพยักหน้า มีหรือมันจะไม่รู้ว่าเมืองฉางอันก็คือค่ายกล
สยบเทวะ เหยียนเซ่อเมื่อรับหน้าที่ควบคุมค่ายกล ขอเพียงตัวอยู่ในเมือง
ก็เท่ากับอยู่ในฐานะที่ไม่มีวันพ่ายแพ้

"แต่ข้าก็ยังยืนยันความคิดของข้าในวันนั้นอยู่"

เว่ยกวงหมิงกล่าวยิ้มๆ

"ข้าก็แค่พรตเฒ่าที่คอยยึดลมหายใจให้มีชีวิตอยู่ต่อไปวันๆ คิดจะ
เอาสูดยอดค่ายกลมาใช้กับตัวข้า หรือเจ้าไม่นึกเสียตาย"

เหยียนเซ่อทอดถอนใจ

"ตาเปล่า คำว่า 'ยึดลมหายใจให้มีชีวิตอยู่ต่อไปวันนี้' นี่ใช้ได้ดี พวกเรา ล้วนแก่หง่อม ไม่นานก็ต้องกลับคืนสู่อ้อมอกของเฮ่าเทียน หากสามารถ อยู่ลิ้มรสความสุขของมนุษย์ได้นานกว่านี้อีกนิดย่อมเป็นเรื่องน่ายินดี ถ้าเจ้าไม่มา อย่างน้อยข้ายังจะอยู่ไปได้อีกสักปีหรือครึ่งปี ส่วนเจ้า ข้าเชื่อว่า จะอยู่ได้นานกว่าข้าเสียอีก"

เว่ยกวงหมิงมองมาอย่างแน่วหนึ่ง กล่าวตอบว่า

"เจ้าก็รู้ ดวงตาข้าบางครั้งสามารถมองเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าได้ ดังนั้นข้าจึงรู้ว่าการมาฉางอันของข้าในคราวนี้ยากที่จะได้กลับไป"

เหยียนเซ่อสายหน้า

"ในเมื่อรู้แล้วไปต้องมา"

เว่ยกวงหมิงตอบ

"คนทุกคนเมื่อเดินมาถึงจุดสุดท้ายล้วนต้องกลับคืนสู่จุดกำเนิด ของชีวิต เรื่องนี้ไม่ได้ทำให้ข้าเป็นทุกข์หรือหวาดกลัว เวลาเป็นเพียง ลำดับการของเรื่องราว พวกเราควรใช้เวลาไปกระทำเรื่องที่เหมาะสมทำให้ เสร็จสิ้น หากไม่แล้วก็จะเท่ากับเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์"

เหยียนเซ่อเจียงจับไปเป็นครู จากนั้นวางตัวหมากลงบนกระดาน กล่าวว่

"ตั้งนั้นที่เจ้ามาก็เพื่อย้อนเวลาไปยังจุดเริ่มต้น ทำเรื่องในปีนั้นต่อ ให้เสร็จ"

เว่ยกวงหมิงส่งเสียงอึมเบาๆ ในลำคอเป็นการตอบรับ

เหยียนเซ่อยิ้มพลางกล่าวด้วยน้ำเสียงปลดปลง

"แม้จะฝึกฉานมาถึงช่วงสุดท้าย ที่ฝึกก็ยังคงเป็นจิตดวงเดิม เฒ่าชราเหมือนไม้ผุๆ อย่างพวกเราไหนเลยจะเปลี่ยนแปลงวิถีคิดได้ แล้วไปเถอะ ถึงอย่างไรตอนนี้อีกก็มิผู้สืบทอดแล้ว จะมัวมาอึงขังขอบ

อาลัยอาวรณ์ต่อโลกนี้อีกทำไม จริงสิ ตอนนั้นเจ้ายังถูกคุมขังอยู่ อาจ
จะยังไม่รู้เรื่องนี้"

เว่ยกงหมิงทราบดีถึงความร้ายกาจของเหยียนเซ่อในมรรคา
แห่งยันต์ และยังรู้ดีกว่าจอมยันต์ทะเลคนหนึ่งจะค้นหาผู้สืบทอด
ที่มีศักยภาพเพียงพอได้เป็นเรื่องที่ยากเย็นเชียวใจเพียงไร ดังนั้นพอ
ได้ยินว่าสหายสามารถหาผู้สืบทอดได้แล้วก็ทั้งแตกตื่นตกใจและร่วม
ยินดีปรีดาตามไปด้วย

เหยียนเซ่อเห็นสีหน้าอีกฝ่ายก็กล่าวอย่างภาคภูมิใจ

"ศิษย์ข้าคนนี้ไม่ธรรมดาเลย แค่ตากฝนก็สามารถเข้าถึงมรรคา
แห่งยันต์ วันหน้าด่านผานจะต้องไปไกลกว่าข้าแน่นอน เรื่องอื่นๆ ข้า
ไม่คิดจะถกเถียงกับตาแก่น่าเบื่ออย่างเจ้า เพราะแค่เรื่องหาคนรับช่วง
ต่อได้ก็ทำให้ข้าเหนือกว่าเจ้าหลายขุมแล้ว"

เว่ยกงหมิงยิ้มพลางปรายตามองซังซังที่ยืนเงิบอยู่ข้างกาย
กล่าวเสียงเบาว่า

"เจ้ามีข้าก็มี อีกทั้งนางก็ไม่เลวเช่นกัน ข้าคิดว่าต่อไปนางจะต้อง
ไม่ด้อยไปกว่าศิษย์ของเจ้าอย่างแน่นอน"

น้ำเสียงของมันราบเรียบ แต่กลับแฝงไว้ด้วยความมั่นใจไม่ยอม
อ่อนข้อให้ เพราะในสายตาของเว่ยกงหมิง ซังซังก็คือของขวัญที่เฝ้าเทียน
ประทานให้ คือโอกาสอันยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตมัน ต่อให้เหยียนเซ่อคิด
หาผู้สืบทอดมรรคาแห่งยันต์ได้ก็ไม่มีทางเอามาวิจารณ์เปรียบเทียบกับ
ศิษย์รักของมัน

เหยียนเซ่อตะลึงลานไป เหตุไฉนจึงมีเรื่องบังเอิญถึงเพียงนี้ สหาย
มันจ้าวบัลลังก์แสงสว่างก็สามารถหาผู้สืบทอดได้ก่อนตาย ทว่าพอ
มองตามสายตา พบว่าผู้สืบทอดที่อีกฝ่ายหมายถึงคือซังซัง สีหน้าก็พลัน

แปรเปลี่ยน ในความแตกตื่นงงวยเริ่มบังเกิดความรู้สึกว่าเรื่องนี้ช่าง
น่าหวัรอลันดี

"ศิษย์ของเจ้าก็คือ...นางหนูน้อยหน้าดำคนนี้น่ะ"

เว่ยกวงหมิงถลึงตาใส่มัน รีบกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"ถูกต้อง แต่นางไม่ดำ"

"ฮ่าๆๆ!"

เหยียนเซ่อมือหนึ่งชี้หน้าซังซัง อีกมือกุมท้องหัวร้องอหายน มัน
กล่าวไปหัวเราะไปว่า

"ฮ่าๆๆ เจ้ารู้หรือไม่ ศิษย์ที่เจ้าภูมิใจจนหน้าบานขนาดนี้...ก็คือ
สาวใช้ของศิษย์ข้า"

เว่ยกวงหมิงรู้สึกงุนงง ขมวดคิ้วถามขึ้นว่า

"เอ๊ะ คนผู้นั้นมิใช่ศิษย์ของจอมปราชาญ์หรือกริ"

เหยียนเซ่อยกคิ้วกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่อง

"ข้าช่วยโอกาสตอนจอมปราชาญ์ไม่อยู่แย่งตำแหน่งอาจารย์มา"

เว่ยกวงหมิงพยักหน้ารับรู้

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ คิดไม่ถึงว่าพ่อหนูน้อยจะโชคดีถึงเพียงนี้...

แต่ซังซังเป็นสาวใช้ของมันแล้วเป็นไร ต่อไปพอนางเข้าใจวิชาเทพที่ข้า
ถ่ายทอดให้อย่างทะลุปรุโปร่ง ต่อให้ไม่ไปอาศรมเทพสืบทอดตำแหน่ง
ข้า ก็จะต้องกลายเป็นบุคคลที่โดดเด่นที่สุดในบรรดาผู้ฝึกฆวานรุ่นเยาว์
ของนิกายเฮ่าเทียน สุดที่ศิษย์ของเจ้าจะเทียบได้"

เหยียนเซ่อแค้นหัวร่อ กล่าวเย้ยมาว่า

"ไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่ว่าศิษย์ของข้าคือว่าที่ราชครูคนต่อไปของ
ต้าถัง และภายภาคหน้าภายใต้การสอนสั่งของจอมปราชาญ์มันจะมี
ความสำเร็จถึงขั้นไหน เอาจัความสัมพันธ์ระหว่างมันทั้งสอง ต่อให้

ต่อไปนางหนูซังซังได้เป็นจ้าวบัลลังก์แสงสว่าง แต่พอพบหน้าลูกศิษย์
ซ้าก็ยั้งต้องปู่เตียงพับผ้าห่มให้ หรืออาจถึงขั้นนอนอุ้งเตียงให้ด้วยก็ได้"

เว่ยกงหมิงถามอย่างหมั่นไส้เต็มทน

"เจ้าภูมิใจมากอย่างนั้นสิ"

เหยียนเซ่อถ่มน้ำลายออกมาคำหนึ่ง กล่าวอย่างสะใจ

"อย่างน้อยซ้าก็สามารถข่มเจ้าได้เรื่องหนึ่ง จะไม่ให้ภูมิใจได้
อย่างไรเล่า"

ภาพตรงหน้าคล้ายภาพของสหายผู้รู้ใจกำลังถกเถียงกันเหมือน
เด็กๆ แต่ในความเป็นจริงเป็นเพียงการสนทนาเพื่อยื้อเวลาที่ต้องต่อสู้
ตัดสินเป็นตายให้ยาวขึ้นอีกหน่อยเท่านั้น

ซังซังหยิบไม้กวาดกับถังน้ำออกมาจากหลังบ้าน ตระเตรียมทำ
ความสะอาดพื้น นางไม่ค่อยเข้าใจคำสนทนาของคนทั้งสองนัก รู้แต่
เพียงว่าความสัมพันธ์ของพวกมันคล้ายมีความขัดแย้งกันอยู่เล็กๆ ทำให้
นางกังวลใจว่าพวกมันอาจถึงขั้นลงไม้ลงมือกัน

เงินผีซึ่งตอนนี้อยู่ในตัวเกร็งอยู่ข้างใต้ทะกลับฟังเข้าใจเป็นอย่างดี
มันมองสองยอดคนในตำนานตรงหน้าพลางรับรู้ถึงกลิ่นอายฆ่าฟันที่แผ่
ออกมาจากร่างแก่ง่อม จึงยั้งตั้งเครียดหวาดหวั่น ร่างอ้วนกลมมิทราบ
ว่าหลังเหงื่อออกมาจนเสื้อตัวในเปียกชื้นไปแล้วก็รอบ เนื้อตัวสิ้นสะท้าน
ราวกับจะเป็นไข้ขึ้นมา

มันหมดปัญญาจะแก่งทำเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น หมดปัญญา
จะหลอกตัวเองว่านี่เป็นเพียงคำสนทนาของเหล่าชราสองคนได้ต้นไหว
ตรงมุมถนนข้างบ่อน้ำ มันลุกพรวดขึ้น ถามเสียงกระหืดกระหอบว่า

"ซ้าไปก่อนได้หรือไม่"

เว่ยกงหมิงกับเหยียนเซ่อตวาดขึ้นพร้อมกัน

"ไม่ได้!"

เฉินฝีฝีถูกเสียงตวาดทำเอาสะดุ้งโหยง แขนจึงไปชนเข้ากับโต๊ะจนกระดานหมากพลิกคว่ำ ตัวหมากร่วงตกพื้นดังเกี๋ยวกราว กลิ้งกระจายไปทั่ว

เหยียนเซ่อมองกระดานที่ไม่มีตัวหมากเหลือสักเม็ด ถอนใจอย่างซีมิเส้า

"เห็นที่หมากตานี้คงต้องยุติลงแต่เพียงนี้"

เว่ยกวงหมิงเงียบไปอึดใจก่อนพยักหน้าอย่างช้าๆ

ซังซังรู้สึกหัววันๆ ขณะมองตัวหมากตามพื้น ในใจพลันบังเกิดลางสังหรณ์ว่าเรื่องเลวร้ายกำลังจะเกิดขึ้น

ฝ่ายหนึ่งคืออาจารย์ของนายน้อย อีกฝ่ายคืออาจารย์ของนาง ซังซังไม่ยอมให้พวกมันทั้งสองต้องต่อยตีกัน ใยมืดต่อยตี มีผู้เล่นหมากล้อมไปปะทะคารมไปจะไม่ดีกว่าหรือ

นางฟิงไม้กวาดไว้กับผนังห้อง ก่อนลดตัวลงนั่งยองๆ กอบตัวหมากที่ตกกระจายเกลื่อนพื้นขึ้น จากนั้นค่อยบรรจงวางลงบนกระดานที่ละเม็ดๆ

เพียงชั่วอึดใจ ตัวหมากบนกระดานก็กลับคืนสู่ตำแหน่งเดิมไม่ผิดเพี้ยนแม้แต่เม็ดเดียว

"เฮ้อ ยังดีที่เมื่อครู่มองดูแวบหนึ่ง มิเช่นนั้นต้องเล่นใหม่ตั้งแต่ต้น"

ซังซังลูบอกตัวเองอย่างโล่งอก ก่อนหันไปกล่าวกับชายชราทั้งสองว่า

"เล่นต่อได้แล้ว"

ทั้งเว่ยกวงหมิงและเหยียนเซ่อต่างก็ตะลึงงันไป

เฉินฝีฝีก็จ้องตัวหมากบนกระดานตาค้าง กลายเป็นเบี้ยไปไปอีกคน

สองมือที่ไพล่หลังของซังซังเกาะเกี่ยวกันแน่น นางก้มหน้ามอง
ปลายรองเท้าเก่าๆ ที่ไพล่พื้นชายกระโปรง ถ้ามเสียงเบาหวิว

"ซังวางให้ใหม่แล้ว ทำไมไม่เล่นต่อเล่า"

แล้วจู่ๆ ก็เหมือนนีกอะไรขึ้นมาได้ นางเงยหน้าขยับ เบิ่งตาสุกใส
ถามคนทั้งสองว่า

"พวกท่านหิวแล้วกระมัง เช่นนั้นซังจะไปต้มบะหมี่ไขดาวให้ ดี
หรือไม่"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)